

ΤΑ ΤΡΑΓΙΚΑ ΠΟΛΥΤΙΜΑ ΠΕΤΡΑΔΙΑ

ΤΟ ΓΑΛΑΖΙΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ

Τὸ πιδ γρουσουζίκιο διαμάντι. — Ἀπὸ τὰ βάρη τῆς γῆς στὰ βάρη τοῦ ὠκεανοῦ. — Ποιὸς φτρεῖαι γιὰ τὸ ναυάγιο τοῦ Τιτανικοῦ. — Ἐνα κομπελόι τραγικῶν συμπτάσεων.

Ἐπάρχουν πολῦτιμα πετράδια ποὺ θεωροῦνται γρουσουζίκια γιὰ τοὺς κατόχους των. Τὰ διαμάντια ἰδίως πιστεύεται πὼς ἔχουν μὴ ἀπόκρηψη δύναμη νὰ φέρουν δυστυχία σ' ὄσους τὰ φοροῦν.

Οἱ ἱστορίες τοῦ «Σάνσου», τοῦ «Κοκινῶρ» (ποὺ στόλιζε τὸ διάδημα τῆς βασιλίσσης Ἀλεξάνδρας τῆς Ἀγγλίας) καὶ τῶσαν ἄλλων περιφώνων διαμαντικῶν συνετέλεσαν πολὺ στὸ νὰ στερεοποιηθῆ ἡ περὶ αὐτὴ πρόληψη.

Τὸ «γαλάζιο διαμάντι» ποὺ βυθίστηκε μαζὶ μὲ τὸν «Τιτανικό» στα 1912, ἦταν τὸ ποιδ γρουσουζίκιο φαίνεται ἀπ' ὄλα τὰ πετράδια τοῦ κόσμου. Ἡ ἱστορία του εἶνε γεμάτη ἀπὸ θλιβερὰ συμπτώσεις :

Στὰ 1668 εὐρέθηκε στὰ ἀδαμαντωρυχεῖα Γκολκόντα στὸ Ἰνδοστάν. Ὁ ἐργάτης ποὺ τὸ βρῆκε πέθανε σὲ μιά ἐκρηξη ποὺ ἔγινε στὸ ἀδαμαντωρυχεῖο. Τὸν ἴδιο χρόνο τὸ διαμάντι αὐτὸ ἀγοράστηκε ἀπὸ τὸν πλουσιώτατο ἔμπορο Ταβερνιέ. Ὁ δυστυχεμένος αὐτὸς δὲν εἶχε προφάσεις νὰ τὸ πουλήσῃ καλὰ-καλὸ στὸν Λουδοβίκο 14ον, ὅταν πηγαίνοντας στὴ Περσία γιὰ τὸ ἐμπόριό του, ληστεύθηκε καὶ πέθανε ἐγκαταλειμένος κ' ἐρημος ἀπὸ κίτρινο πυρετὸ. Ὁ Λουδοβίκος 14ος τὸ ἐχάρισε στὴν εὐνοουμένη του κ. ντὲ Μοντεσπάν, ποὺ ἔχασε ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη τὴν εὐνοία τοῦ βασιλικοῦ ἔραστοῦ τῆς.

Στὰ 1747 ὁ Λουδοβίκος 15ος «δένει» τὸ γαλάζιο διαμάντι στὸ παράσημο του τοῦ «Χρυσοῦ δέρατος». Ἡ Μαρία Ἄντουανέττα τὸ βάζει ἐπιστὰ ἀπὸ λίγο στὸ διάδημά της. Εἶνε γνωστὸ τὸ θλιβερὸ τέλος της. Εἶνε γνωστὴ ἀκόμα καὶ ἡ ἀγριοτάτη σφαγὴ τῆς κ. Λαμπάλ ἀπὸ τοὺς «Ἀβράκωτους».

Ἡ κυρία αὐτὴ εἶχε θανατωθῆ τὸ «γαλάζιο διαμάντι» καὶ τὸ εἶχε φορέσει μιά μόνη βραδιά.

Στὰ 1792 πουλήθηκαν ἀπὸ τὴ Γαλλικὴ Συνέλευση τὰ κοσμήματα τῆς Ἀυτοκρατορίας. Ὁ ἀγοραστής του, κάποιος πλουσιώτατος ἔμπορος Μπωλιέ

ἔχασε δλόκληρη τὴν περιουσία του καὶ πέθανε ἀπὸ τὴν πείνα στὴ Μασσαλία μὲ τὸ διαμάντι στὴν τσέπη γιὰτι λυπότανε νὰ τὸ πουλήσῃ.

Ἀργότερα τὸ γρουσουζίκιο αὐτὸ διαμάντι ἔφτασε ἀγνωστο πῶς-στὰ χεῖρα τοῦ Ρώσου πρίγκηπα Καντιφοσκὸ ποὺ τὸ χάρισε σὲ μιά χορευτρία τοῦ Φολί-μπερζέρ. Τὸ ἴδιο βράδυ ἡ χορευτρία αὐτὴ δολοφονήθηκε ἀπὸ τὸν ἔραστή της καὶ ὁ πρίγκηπας τρελλάθηκε ἀπὸ τὴν λύπη του.

Ἐπιστὰ ἀπὸ ἕνα χρόνο τὸ διαμάντι περιέρχεται στὴν κατοχὴ τοῦ Ἑλλήνος χρυσοχόου Μονταριδῆ ὁ ὅποιος σκοτώθηκε μὲ ὄλο κληρὴ τὴν οικογένειά του πέφτοντας σ' ἕναν γκρεμνὸ ὅπου τοὺς ἐρριξε τὸ ἀφηνιασμένο ἄλογο τῆς καρότσας τους.

Στὰ 1908 τὸ «γαλάζιο διαμάντι» ἀγοράζεται ἀπὸ τὸν Σουλτάνο Ἀμπτούλ Χαμίτ. Ἐνας φύλακας τοῦ διαμαντιοῦ βρίσκεται ἕνα βράδυ πνιγμένος. Ἐνας ἄλλος σκοτώνεται ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Χαμίτ καὶ ὁ ἴδιος ὁ Σουλτάνος καταντρεῖ ἐκεῖ ποὺ κατάντησε.

Οἱ νεότευχοι βγάζουν σέδημοκρασία τοὺς θησαυροὺς τοῦ Χαμίτ καὶ τὸ γαλάζιο διαμάντι πουλιεῖται σ' ἕναν πολυκατομμυριούχο Ἀμερικανὸ ποὺ μπαρκαρίστηκε στὸν Τιτανικό γιὰ νὰ μεταφέρῃ τὸ πολῦτιμο ἀπόκτημά του στὴν Ἀμερική.

Ὁ Τιτανικὸς ναυαγῆ. Ὅλοι θυμόμαστε τὸ τραγικὸ ναυάγιο τοῦ ποὺ στοίχισε τὴν ζωὴ τῶσαν ἀνθρώπων.

Κι' εἶσι τὸ «γαλάζιο διαμάντι» βρίσκεται πιά στὰ βάρη τοῦ Ὤκεανοῦ.

Ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ νὰ μὴ τὸ ξαναβγάλουν πιά.
La rat des bibliothèques

πολὸ γυναικεῖο, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Ἀβραάμ : Ἡ οἰκογένεια τοῦ Λὼι ἐβάδιζε πρὸς τὸ βουνό, ἡ πρῆνη βροχὴ ἀρχισε νὰ πέφτῃ ἀπὸ τὸν οὐρανὸ, καὶ ἡ γυναικὴ δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ τὴν περιέργειά της. Ἐγύρισε ἀπὸ τὸ κεφάλι νὰ ἰδῆ καὶ ἀμέσως μετεβλήθη σὲ ἀγαλμα ἀπὸ ἀλάτι !..

Τὸ ἀλατινίον αὐτὸ ἀγαλμα στέκει ἀκόμη ἐκεῖ ὄρθ.ο, σὴν ἄκρη τοῦ Γέμπελ Ὀντοῖου, καὶ ἀπὸ αἰῶνες κοιτάζει τὸ μέρος ὅπου ἦτανε μιά φορὰ τὸ Σόδομα καὶ τὸ Γόμορα.

Καὶ ὅτὸ στέκῃ ἐκεῖ, ἴσως, ὡς τὴν ἡμέρα ποὺ ἡ ἀξίνα τῶν ἐργατῶν τῆς Ἀγγλικῆς Ἐταιρείας τὸ γκνεμίση κομμάτια. Καὶ ἐπειδὴ τὸ ὄρακτὸ ἀλάτι εἶνε ἐπίσης καλὸ ὄπως τὸ θαλάσσιο, δὲν εἶνε ἀπίθανο νὰ φάμε καμμιὰ μέρα (διχως νὰ δὲν ἀποφασίζουμε) σαρκάλλες ἀλατιμένες ἀπὸ τὰ κομμάτια τῆς γυναικὸς τοῦ Λὼι !

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΣΕ ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ

Τοῦ Β. Οδγκῶ

I

Παιδοῦλα, ἀν ἦμιον βασιληῆς, θὰ σοῦδινα τὸ στέμμα μπρὸς στὸ λαὸ μου ταπεινὰ γονατισμένο γάμου, τ' ὀλόγρυσσο στεφάνι μου, τὸ σκήπτρο, τὰ λουτρά μου, τ' ἀμέτρητα καρβία μου καὶ τὰ λαμπρὰ ἄρματα μου γιὰ ἕνα γλυκὸ σου βλέμμα !

Ἄν ἦμιον Θεός, θὰ σοῦδινα τὴ γῆν ὅλη δική σου, τοὺς δαίμονες κ' ἄγγέλους μου, τὴν νύχτα τὴν ἡμέρα, τὴν ἄβυσσο, τὰ τάρταρα, τὸ πῦμα, τὸν ἀέρα, τὸν οὐρανὸ μὲ τ' ἄπειρο τὸν κόσμο πέρα ὡς πέρα γιὰ ἕνα γλυκὸ φίλ σου !

II

Ζωγραφιστὰ εἶν' τὰ κάλλη σου, κυρά, στὸ πρόσωπό σου, σμερὸ εἶνε τὸ τραγοῦδι σου, γύρου σοροπὰ ὁ χορὸς σου περὶφανα μιά χάρη, λούζει τὰ μάτια σου ἀπάλὰ τὰ γαλανὰ ἢ ματιὰ σου καὶ μιά ὀμορφιὰ τὸ κάθε τι ποὺ βρίσκεται κοντὰ σου ξεχωριστὴ ἔχει πάρε.

Ἄστει νειὸ, διαν ἔρχσαι στὸ νεκρωμὸ τῆς φύσης μὲ τὸ λαμπρὸ χαμόγελο τῆ νύχτα νὰ φωτίσης ποὺ πάντα μᾶς φοβίζει σὰν τὸ πουλί ποὺ τὴν ἀγὴν τὴ ῥόδινη μὴγαι μες στὴν καρδίη μου στοχασμὸς ἐρωτικὸς ξυπνάει καὶ τὸ τραγοῦδι ἀρχίζει.

Μὰ εἰ ποτὲ δὲν τ' ἄκουσες, καθὼς περνοῦν οἱ χρόνοι, γιὰτι φτερά ἢ παρθενικὴ ντροπὴ ζηλιάρη ἀπλώνει ἀπάνω ἀπ' τὴν ψυχὴ σου καὶ ὁ ἄγγελος ποῦστειλε ὁ θεὸς σιμά σου παραστάτη ποτὲ του δὲν κοκκίνησε σὰ γύρως τὸ μάτι πρὸς τὴν ἀγνὴ μορφὴ σου.

Μετὰφρασις Γ. Κοτζιούλα

Σ' ἘΝΑ ΞΕΡΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙ ἘΝΟΣ ἈLBUM

Alphonse de Lamartine

Θυμᾶμαι κάποια ἀκρογιαλιὰ ὅπου τὸ πῦμα τρέλλες ἔκανε — ὅταν τοῦ Νοτιὰ μὲ τρέβηξαν τὰ μέρη. Γαλάζιος ἦταν ὁ οὐρανὸς δίχως θολὸς νεφέλες. ὄλα τριγύρω μου λεπτὰ, ὅταν ἀκιστοῦλλες κ' ἀνάπνεα χαροῦμενος τὸ κλαροῦ ἀγέρι...

Μιά θάλασσα πλατεῖα, μακρὰ, καὶ δίχως ἀκρογιαλιὰ ἀπλώνονταν σ' ὄριζοντα πῆλνοντας μοιρολόι. Νά, κ' ἡ πορτοκαλλιὰ τρελλή, μὲ μιά καινούργια ζιλι μού σκόρπιζε λευκοὺς ἀνθούς, σ' ἀνάμалλο κεφάλι καὶ μυρωδιὰς σηκώνονταν ἀπ' τὴν βρογμένη χλόη...

Τοῦ λόφου ἦσαν τότε ἐνὸν, τὸ πνευμένο θεῖμα σ' ἕνα ναὸ ποὺ τσάκιε ἀπ' τὸν πολὺ τὸ χρόνο, ἐπλεκες ἕνα φωτεινὸ καὶ μυρωμένο στέμμα ἦσουνα τὸ στολίδι του, ἡ σάρκα του, τὸ αἷμα τοῦδινες μιά κρηφὴ ζωὴ μὲ τὸ θερμὸ σου κλώνο.

Λουλοῦδι !.. ποὺ ἡ ἀγάπη σου στὰ ἐρεῖπια ἕνα πληθὸς ζωὸς ἀπλώνει, ἐμοῦσασα τὸν ψυχαράχτη χροῦ, ἔκωπα τ' ἄσπρο σου ἀνθὸ, σ' ἐρριξα μὲς στὸ βῆθος βαστώντας σε στὸ γέρικο καὶ πνευμένο στήθος τὸ μῦρο σου, σὲ μιά στιγμὴ ζήτησα νὰ τὸ πάρω !..

Τὸ ἀκρογιαλι, τὸ ναὸ, ποτὲς πιά δὲν τὰ εἶδα, λὲς τὰσβους κάποιος γοργὸς θανατορὸς ἀγέρας. Κι' ἡ μυρωδιὰ σου σβύστηκε κ' αὐτὴ σὰν τὴν ἐλπίδα καὶ μοναχὰ γυρίζοντας κάποια θαμπὴ οσλίδα βροχὰ τὸ στίγμα τὸ νεκρὸ μᾶς φωτεινῆς ἡμέρας.

Ἡ ΒΡΟΧΕΡΗ ΗΜΕΡΑ

Τοῦ Longfellow

Ἡ μέρα εἶνε κρύα, βαρεῖα, σκοτεινιασμένη πέφτει ἡ βροχὴ στὶς πλάκες, θολὴ καὶ παγωμένη. Στὸ γκρεμισμένο τοῖχο γέρονε ἡ κληματαριὰ στὸ φύσημα τ' ἀγέρα τὰ φύλλα ἀπ' τὰ κλαριὰ γλυστοῦρνε. Εἶν' ἡ μέρα κρύα, σκοτεινιασμένη...

Εἶν' ἡ ζωὴ μου κρύα, βαρεῖα, σκοτεινιασμένη μὲς στὴν ψυχὴ μου πέφτει βροχοῦλα παγωμένη στὸ κροῖο Παρελθὸν μου, γέρονον οἱ σκέψεις πάλι μὰ νὰ ξανὰ οἱ ἐλπίδες μὲς στὴν ἀνεμοζάλη γυροῦν, κ' ἄς εἶν' ἡ μέρα βαρεῖα σκοτεινιασμένη.

Ἦσῆσας καρδιά μου, μὴν εἶσαι πιά θλιμμένη κάτω ἀπὸ τίς νεφέλες νὰ ὁ ἥλιος ποὺ προσμένει. Ἀντὴ τὴ μάθη μοῖρα δὲν ἔχεις μοναχὴ σ' ὄλο τὸν κόσμο πέφτει μιά τσουχητὴ βροχὴ καὶ μᾶς πλακώνει ἀνὰ ἡμέρα μὲρα σκοτεινιασμένη !..

Μετὰφρασις Ἀλῆδας Καρτέλη